

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 17CoE/100/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7214210814
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Nad'
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7214210814.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v exekučnej právnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom ul. Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom ul. Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnej: O.F. N., D.: XX. XX. XXXX, bytom ul. N. Č.. XXX/XX, G., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom ul. Kuzmányho č. 29, Košice, vedenej pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., Exekútorský úrad so sídlom ul. Záhradnícka č. 60, Bratislava, pod EX č. XXXXX/XX, pre vymożenie pohľadávky vo výške 1 205,07 Eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č. k.: 35Er/1321/2014-20 zo dňa 23.10.2014, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

II. Z a m i e t a návrh oprávneného na prerušenie konania.

III. P o v i n n á m á právo na náhradu trov odvolacieho konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 219,15 Eur, ktorú je oprávnený povinný nahradiť povinnej do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia na účet jej právneho zástupcu JUDr. Petra Rybára.

IV. Ostatným účastníkom odvolacieho konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený sa na základe zápisnice o návrhu na vykonanie exekúcie dňa 15.02.2014 domáhal u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., vykonania exekúcie na vymożenie svojej pohľadávky proti povinnej, a to na základe exekučného titulu, ktorým je právoplatný a vykonateľný Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., v Bratislave, č. k.: SR 00355/12 zo dňa 24.04.2012.

Následne dňa 14.04.2014, doručil súdny exekútor Okresnému súdu Košice II žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s prílohami, na základe ktorej mu súd vydal dňa 23.04.2014 poverenie č. XXXX/XXXXXX.

Súd prvého stupňa konštatoval, že dňa 09.10.2014 doručil súdu právny zástupca povinnej návrh na zastavenie exekúcie a jej vyhlásenie za neprípustnú s odôvodnením, že predmetná exekúcia sa začala na základe návrhu oprávneného, ktorého podkladom má byť Rozhodcovský rozsudok sp. zn.: SR 00355/12 zo dňa 24.02.2012, vydaný Stálym rozhodcovským súdom, Slovenská rozhodcovská, a. s., a to na základe absolútne neplatných ustanovení rozhodcovskej zmluvy viažucej sa k úverovej zmluve účastníkov konania.

Citoval ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d), § 57 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 2, § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) v platnom znení, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“) v znení neskorších predpisov.

Súd zistil, že oprávnený s povinnou uzavreli Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej je evidentné, že oprávnený konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a zaviazal sa poskytnúť dlžníkovi (povinnej), ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti úver v sume 500,00 Eur. Na základe uvedeného súd posúdil predloženú Zmluvu o úvere uzavretú dňa 30.05.2011, ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Dospel k záveru, že daný právny vzťah je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve, pretože sa vymáha plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahuje právny režim zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Konštatoval, že jediným exekučným titulom, pri ktorom exekučný súd vstupuje aj do hmotnoprávneho vzťahu účastníkov exekučného konania, je rozsudok vydaný v rozhodcovskom konaní. Ak totiž rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 odseku 1 písm. b) alebo c). Pre vyvodenie takýchto záverov však musí mať súd k dispozícii predovšetkým Zmluvu o úvere so všetkými jej neoddeliteľnými prílohami, listinu obsahujúcu dohodu o tom, že riešenie sporov, ktoré vzniknú z konkrétneho zmluvného vzťahu budú zmluvné strany riešiť v rozhodcovskom konaní. Teda podstatná pre posúdenie spôsobilosti exekučného titulu je i rozhodcovská doložka, najmä pri plneniach priznaných zo spotrebiteľských úverov, z ktorej vychádza aj plnenie v predmetnom rozhodcovskom rozsudku. Súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď potom, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo prípadnú nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom.

Ďalej citoval ustanovenie § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

Súd prvého stupňa taktiež preskúmal Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (VPPÚ), pričom zistil, že zmluvné strany sa v bode 14. („Riešenie sporov“ - Rozhodcovská doložka) dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vznikli z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom Karloveské rameno č. 8, Bratislava, ak žalujúca strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu.

Uzavrel, že takýmto spôsobom dojednaný spôsob riešenia sporov vzniknutých medzi zmluvnými stranami zo Zmluvy o úvere možno považovať za neprijateľnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uviedol, že rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým obchodným podmienkam a teda aj rozhodcovskému konaniu. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Takto formulovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a preto je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 OZ neplatná.

Súd taktiež uviedol, že pri zisťovaní, či nejde o nekalú rozhodcovskú doložku skúmal všetky dôležité skutočnosti, ktoré vyvolávajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Za také okolnosti možno považovať aj neprijateľné miesto rozhodcovského konania, ktoré môže odradiť spotrebiteľa od uplatnenia jeho práv. V danom prípade je miestom rozhodcovského konania Bratislava a povinný ako spotrebiteľka má trvalý pobyt prihlásený na ul. N. Č.. XXX/XX, XXX XX G.. Súd bol tiež toho názoru, že v neprospech spotrebiteľa a zároveň

aj v rozpore s dobrými mravmi je dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 484,00 Eur, ktorý vzhľadom na výšku poskytnutého úveru 500,00 Eur predstavuje skoro 100% poskytnutého úveru, v dôsledku čoho mala povinná bez úrokov z omeškania, prípadne ďalších sankcií zo strany oprávneného tomuto zaplatiť raz toľko, ako si požičala.

Na základe vyššie uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že predložený exekučný titul nie je spôsobilým exekučným titulom podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Zároveň uviedol, že o trovách exekúcie rozhodne súd samostatným uznesením.

Na súde prvého stupňa konal a rozhodoval vyšší súdny úradník.

Proti tomuto rozhodnutiu v celom rozsahu podal v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.) odvolanie oprávnený.

Žiadal, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo alternatívne, aby konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku prerušil a Súdnemu dvoru ES na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky v znení:

1.) Má sa ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov?

2.) V prípade zápornej odpovede na prvú otázku, je možné ustanovenie písm. q/ ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať tak, že mu neodporuje uzatvorenie takej rozhodcovskej doložky, ktorá ustanovuje, že všetky spory vzniknuté zo zmluvy (vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie) budú riešené a) pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý vykonáva svoju činnosť na základe zákona a voči jeho rozhodnutiu možno podať žalobu o zrušenie všeobecnému súdu podľa zákona, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, alebo b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde s tým, že ak ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciu podmienku rozhodcovskej doložky, čo však neplatí, ak pred podaním žaloby na súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu?

3.) Je v súlade s čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ také rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré aplikujú vnútroštátne procesné a aj hmotnoprávne ustanovenia s odkazom na smernicu 93/13/EHS zabráni vymožitelnosti reálnej pohľadávky veriteľa voči spotrebiteľovi?

V odvolaní oprávnený namietal, že súd prvého stupňa rozhodol nad rámec zverenej právomoci, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, že účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom, že nebol dostatočne zistený skutkový stav, pretože nebolo vykonané dokazovanie a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na podstatné rozhodnutia európskych súdov, na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky a na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.11.2012, sp. zn.: 18CoE/641/2011, z ktorých vyplývajú dôvody, ktoré svedčia o opodstatnenosti odvolacích dôvodov uplatnených v odvolaní oprávneného. Podľa oprávneného súd prvého stupňa rozhodol nad rámec zverenej právomoci, keď sa nesprávnou a ústavne nesúladnou interpretáciou ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1, 2 zákona o rozhodcovskom konaní postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, čím prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality.

Podľa názoru oprávneného exekučný súd musí nakladať s rozhodcovským rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu a nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Všeobecný súd nie je povinný zaoberať sa skúmaním, či rozhodnutie rozhodcovského súdu bolo vydané v súlade s právnymi predpismi.

Oprávnený žiadal, aby súd postupom podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. prerušil konanie a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky.

Ďalej namietal, že exekučný súd môže pristúpiť k zastaveniu konania o výkone rozhodnutia rozhodcovského súdu alebo exekučného konania podľa § 45 ods. 1 písm. b) a c) zákona o rozhodcovskom konaní len na návrh účastníka konania a bez návrhu je možné exekúciu podľa uvedeného ustanovenia zastaviť len v prípade nedostatkov zistených v rozhodcovskom konaní a nie v samotnom rozsudku rozhodcovského súdu. K odňatiu možnosti konať pred súdom uviedol, že k nemu došlo tým, že podľa jeho názoru exekučný súd porušil okrem iného rovnosť účastníkov konania, právo na spravodlivý súdny proces a dvojinštančnosť súdneho konania. Oprávnený zastával názor, že mal v tomto konaní výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Navyše exekučný súd založil a odôvodnil svoje rozhodnutie na normatívnej úprave - Smernica Rady č. 93/13/EHS - ktorá nemá v Slovenskej republike povahu prameňa práva a preto sa ňou exekučný súd podľa názoru oprávneného nemohol riadiť, resp. nemohol z jej aplikácie vyvodzovať určujúce závery formujúce konečné rozhodnutie. Oprávnený, ako účastník konania, nebol oboznámený s tým, že exekučný súd vedie konanie, v ktorom opätovne rozhoduje o jeho právach, nebol oboznámený s obsahom dôkazov, argumentov a tvrdení, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V podanom odvolaní tiež namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie a tým bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom, resp. konanie má inú vadu, ktorá spôsobila nesprávne rozhodnutie vo veci.

Oprávnený ďalej uviedol, že exekučný súd vo veci nevykonal dokazovanie zákonným spôsobom a účastníci nemali možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. V poslednom bode podaného odvolania namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci vzhľadom na to, že exekučný súd je v zmysle § 45 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní oprávnený skúmať len to, či plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom je v súlade s dobrými mravmi a nie otázkou súladu rozhodcovskej doložky s dobrými mravmi, ktorá je podľa názoru oprávneného platná. Dojednanie, ktorým zmluvné strany založili právomoc rozhodcovského súdu nestanovuje, že spory s dodávateľom budú riešené výlučne v rozhodcovskom konaní. Účastníkom zmluvy bola daná možnosť voľby medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, pričom nešlo len o fiktívnu možnosť voľby, ale o reálnu a skutočnú možnosť voľby rozhodujúceho orgánu. Oprávnený tiež nesúhlasil s posúdením zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uviedol, že oprávnený poskytuje svojim klientom peňažné prostriedky dočasne, avšak na základe zmluvy o úvere uzatvorenej podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom v zmysle ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka na vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere sa vždy aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Navyše aj strany zmluvy si v bode 14 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru dohodli, že všetky právne vzťahy medzi nimi vzniknuté sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Podľa oprávneného zmluvu o úvere nebolo možné podradiť pod právny režim zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch z dôvodu, že nespĺňa charakter spotrebiteľského úveru vymedzený v ustanovení § 2 písm. a/, b/ a § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že predmetom úverov poskytnutých oprávneným sú peňažné prostriedky a nie tovar alebo služby, preto zmluvy o úvere nemôžu ani obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a poukázal tiež na nesprávne posúdenie neprimeranosti úrokov z omeškania, poplatku za poskytnutie úveru a poplatku za zaslanie upomienky. Uviedol, že tento úrok má sankčný charakter, že oprávnený pri poskytnutí úveru nevyžaduje žiadne zabezpečenie a výška úroku je primeraná vzhľadom na obchodné riziko oprávneného. Odvolávanie sa na dobré mravy pri posudzovaní výšky úroku z omeškania nie je dôvodné v prípade, keď si povinný svoje povinnosti zo zmluvy nesplnil.

Tvrdil, že nie sú dané dôvody na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a nenastali žiadne nové právne ani skutkové okolnosti, ktoré by mali viesť k zmene postoja súdu. Navrhol napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušiť.

Povinná k odvolaniu oprávneného podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomné vyjadrenie dňa 09.03.2015.

Tento uviedol, že v celom rozsahu súhlasí s napadnutým uznesením ako aj s jeho odôvodnením. Pokiaľ ide o námietku oprávneného o nesprávnej aplikácii ustanovení Smernice č. 93/13/EHS, k tejto uviedol, že predmetná smernica bola exekučným súdom uplatnená len v medziach podpory argumentov zastavenia exekúcie, ktorá má nespochybniteľnú oporu v právnom poriadku SR. Pokiaľ ide o opätovný návrh oprávneného na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ k tomuto uviedol, že na takýto postup nie je daný žiadny dôvod. Konanie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je svojou povahou inštitútom, ktorý pôsobí v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v takomto konaní Súdny dvor vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej. V danom prípade takáto podmienka splnená nebola, a to z dôvodu, že predmetná exekúcia bola zastavená z dôvodu nevykonateľnosti exekučného titulu, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenskej rozhodcovskej, a. s., so sídlom Karloveské rameno č. 8, 841 04 Bratislava, sp. zn. SR 08643/08 zo dňa 09.08.2008. Tento rozhodcovský rozsudok, ale aj rozhodcovská doložka, na základe ktorej bol vydaný, spĺňa nielen podmienky stanovené v § 53 ods. 1 OZ pre jej posúdenie ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, ale bola uzavretá taktiež v rozpore so zákonom.

Vychádzajúc z rozhodcovskej doložky ďalej uviedol, že v prípade iniciovania sporu zo strany oprávneného bude vždy príslušným súdom na rozhodovanie rozhodcovský súd, ktorý si už vo formulácii zmluvného ustanovenia oprávnený sám vybral už pri vzniku zmluvného vzťahu. To jednoznačne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a tvorí neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto zmluvného dojednania a tak má za následok, že exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci tak urobiť a preto rozhodcovské rozhodnutie je potrebné považovať za neplatné. Uvedené potvrdzuje aj rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 09.08.2011 č. k.: 10CoE/326/2010.

K tvrdeniu oprávneného, že predmetná úverová zmluva je absolútnym obchodom a teda sa má riadiť ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a nespadá pod režim zákonov OZ a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch uviedol, že vychádzajúc z podmienok uzavretia spotrebiteľskej zmluvy je preukázateľné, že predmetná zmluva je spotrebiteľská, pretože podľa ustanovenia § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za zmluvu o spotrebiteľskom úvere považuje každá zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Z uvedeného vyplýva, že predmetná zmluva č. XXXXXXXXX uzavretá dňa 11.10.2006 je zmluvou spotrebiteľskou.

Taktiež poukázal na to, že dohodu o výške poplatku v miere 92,00% z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu je potrebné považovať za v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj napriek tomu, že nie sú stanovené limity na výšku úrokov pri úveroch a finančných pôžičkách a ich hodnota je ponechaná na dohodu zmluvných strán, ich konečná výška nie je neobmedzená. Uvedené potvrdzujú napr. aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 28.09.2011 č. k.: 3Co/3/2011. Pre podloženie tvrdenia o tom, že odmena za poskytnutý úver je v hrubom rozpore s dobrými mravmi uviedol tiež rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave z 23.08.2011 č. k.: 16 ICm 944/2010, v ktorom súd konštatoval, že úrok z úveru je jedným z definičných znakov zmluvy o úvere. Ak teda zákonu alebo dobrým mravom odporuje zmluva v časti odplaty (úrokov), je potrebné tento dôvod neplatnosti vzťahovať na celú zmluvu a neplatnou je v tomto prípade zmluva ako celok. V tejto súvislosti konštatoval, že rozhodca v rozhodnutí nevykonal nijaké právne posúdenie, ktoré by rešpektovalo zákon a normy na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v celkovej výške 219,15 Eur.

Súdny exekútor sa k odvolaniu oprávneného v zákonnej lehote nevyjadril.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa bolo odvolaciu súdu predložené na rozhodnutie o odvolaní so stanoviskom sudcu súdu prvého stupňa, ktorý oznámil, že odvolaniu nemieni vyhovieť v celom rozsahu podľa ustanovenia § 374 ods. 4 O.s.p., preto odvolanie prejednal odvolací súd.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) prejednal odvolanie oprávneného v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1, 3 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nejde o také odvolanie podľa § 214 ods. 1 O.s.p., na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie, odvolanie smeruje proti uzneseniu a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Oprávnený v podanom odvolaní namietal posúdenie právneho vzťahu medzi oprávneným a povinnou ako spotrebiteľského a vyhodnotenie rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej, a teda neplatnej podmienky.

Odvolací súd z predloženého súdneho spisu zistil, že oprávnený a povinná uzavreli dňa 30.05.2011 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, podľa ktorej oprávnený poskytol povinnej úver vo výške 500 Eur, pričom táto sa zaviazala ho splatiť zvýšený o poplatok 484 Eur, t. j. celkovo zaplatiť sumu 984 Eur, v 12. mesačných splátkach po 82 Eur, počnúc dňom 18.06.2011.

Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Pokiaľ ide o charakter samotnej zmluvy o úvere, odvolací súd uvádza, že tento nemožno posudzovať len podľa predpisov slovenského právneho poriadku ale aj podľa práva Európskej únie, nakoľko v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy bola Slovenská republika členským štátom Európskej únie. Z tohto členstva jej o. i. vzniká povinnosť rešpektovať všetky právne akty prijaté orgánmi zriadenými Zmluvou o založení Európskych spoločností a Zmluvou o Európskej únii, a to aj tie, ktoré boli prijaté pred dňom vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie. Takýmto právnym aktom je aj Smernica Rady Európskej únie č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Pri výklade Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách Európsky súdny dvor vo viacerých veciach konštatoval, že je v rozpore s cieľmi smernice, ak vnútroštátna právna úprava bráni plné uplatnenie práv spotrebiteľa, a to napríklad v rozsudku vo veci C - 473/00 Cofidis.

V prejednávanej veci nie je sporné, že oprávnený POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktorý predmetnú zmluvu o úvere s povinnou uzatváral, je dodávateľom služby - poskytovanie úverov a pôžičiek z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom, čo vyplýva aj z predmetu jeho činnosti zapísaného v obchodnom registri. Povinná pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupovala ako fyzická osoba a zo žiadnych ustanovení zmluvy nevyplýva, že konal s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodu, povolaniu alebo podnikaniu (čl. 2 písm. b/ Smernice č. 93/13/EHS). Zmluva o úvere bola predtlačená na vopred pripravenom formulári, ktorý oprávnený bežne používal v rámci svojej obchodnej činnosti - poskytovania úverov.

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že na predmetný zmluvný vzťah účastníkov konania, ktorý vznikol uzatvorením zmluvy o úvere dňa 30.05.2011, je treba aplikovať ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko pri jeho aplikácii je potrebné použiť tzv. eurokonformný výklad, pretože v čase uzatvorenia tejto zmluvy o úvere bola Slovenská republika členským štátom Európskej únie. Podľa Smernice Rady 93/13/EHS súd členského štátu, ako vnútroštátny súd, ex officio musí posúdiť, či zmluva podľa svojho obsahu je spotrebiteľskou, aj napriek tomu, že je pomenovaná inak, alebo zmluvné strany jej obsah dohodli podľa iného právneho predpisu, napríklad Obchodného zákonníka.

Je teda nepochybné, že právny vzťah medzi oprávneným a povinným je vzťahom spotrebiteľským a preto je naň potrebné aplikovať ustanovenia chrániace práva spotrebiteľa, teda aj Smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, aj keď to z týchto ustanovení priamo nevyplýva.

Oprávnený ďalej namieta posúdenie rozhodcovskej doložky, ktorá zakladala právomoc rozhodcovského súdu v predmetnej veci konať a vydať rozhodcovský rozsudok, ako neprijateľnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

V posudzovanom prípade sa rozhodcovská doložka nachádzala v bode 14. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Podľa tohto ustanovenia všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r/ za neprijateľné označil dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, nakoľko takéto dojednanie spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 OZ je takéto neprijateľná podmienka absolútne neplatná. Aj keď citované ustanovenie bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky zavedené až novelou účinnou od 01.01.2008, táto okolnosť nie je dôvodom na iné vyhodnotenie takejto neprijateľnej podmienky u zmlúv uzatvorených pred 31.12.2007. Občiansky zákonník účinný do 31.12.2007 len demonštratívne menoval niektoré neprijateľné podmienky, a teda charakter neprijateľných podmienok mohli mať i iné podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Občiansky zákonník s takýmito neprijateľnými podmienkami spôsobujúcimi značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v ustanovení § 53 vždy spájal sankciu neplatnosti. Keďže ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka nikdy nebolo zaradené medzi prípady relatívnej neplatnosti (§ 40a OZ), išlo o neplatnosť absolútnu, pôsobiacu bez ďalšieho priamo zo zákona, na ktorú musel súd prihliadať z úradnej povinnosti.

Odvolací súd sa stotožňuje s posúdením uvedenej doložky ako neprijateľnej podmienky, nakoľko praktickým dôsledkom takto formulovanej rozhodcovskej doložky je skutočnosť, že spotrebiteľovi, teda povinnej, je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Pre povinnú to znamená povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred súkromnou osobou, ktorú si oprávnený už predformuloval v zmluve a na výbere ktorej spotrebiteľ nemal žiadnu účasť. Pritom tak dôležitá klauzula, akou je dojednanie osoby na rozhodovanie sporu, je skrytá v množstve drobných klauzúl z dôvodu, aby sa nekomplikoval proces založenia sporového procesu podľa predstáv oprávneného.

Z uvedeného vyplýva, že rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom je exekučný titul, sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán, rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluve o úvere bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatnou podľa § 53 ods. 1 OZ a teda rozhodcovský rozsudok vydaný v tomto konaní nemôže byť spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie.

Odvolací súd z týchto dôvodov už považoval za nadbytočné zaoberať sa ďalšími nedostatkami exekučného titulu a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil, pretože predmetný rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom.

K návrhu oprávneného na prerušenie tohto exekučného konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku a predloženie veci Súdnemu dvoru Európskej únie na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, odvolací súd udáva:

Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. súd konanie preruší, ak sa rozhodne, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia je súd povinný obligatórne prerušiť súdne konanie, ak rozhodol o tom, že požiada podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (pôvodne čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke. Konanie o predbežnej otázke podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (ďalej aj „ZFEÚ“) má povahu osobitného nesporového a medzitímneho konania, v ktorom Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva. Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 ZFEÚ. Túto povinnosť však nemožno vykladať absolútne, t. j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku to taktiež nevyplýva. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva. Zároveň prejudiciálna otázka nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcej konaniu a zároveň nesmie ísť o otázku akademickú.

Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekučné konanie nemožno prerušiť. Preto v tomto konaní nie je daný zákonný dôvod na prerušenie exekučného konania podľa návrhu odvolateľa, v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p..

Na základe uvedeného, nakoľko odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávacom prípade neexistovala potreba obrátiť sa s predbežnou otázkou výkladu únieového práva na Súdny dvor EÚ, návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že povinná mala v konaní plný úspech, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcu v náhrade trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) - za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu oprávneného - 210,81 Eur (§ 9 ods. 1, § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. c/ cit. vyhlášky) + 1 x režijný paušál 8,34 Eur (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky).

Na základe uvedeného odvolací súd priznal povinnej náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 219,15 Eur a na ich úhradu zaviazal neúspešného oprávneného, ktorý je povinný ich nahradiť do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia na účet jej právneho zástupcu povinnej - JUDr. Petra Rybára č. ú.: XXXXXX - XXXXXXXXXXX/XXXX, vedeného v BRE Bank SA, pobočka zahraničnej banky mBank.

Ostatným účastníkom odvolacieho konania v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože oprávnený nemal v odvolacom konaní úspech a ostatným účastníkom konania v tomto odvolacom konaní preukázateľné trovy konania nevznikli.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení novely uskutočnenej zákonom č. 33/2011 Z. z. účinnej od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.